

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — Contich

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat deze uitgave reeds aan Nr 325 is en veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare — 301. De Kleine Tooneel-
speelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in
Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. —
306. De Wonderbare Redding. — 307. Naar Congo. — 308
De Vrienden der Slaven. — 309. Fiere Margriet van Leuven.
310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. —
312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Tee-
kens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan.
— 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter
van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De
Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het
Gezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323.
Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen.
— 325. Kerstmis in de Sneeuw.

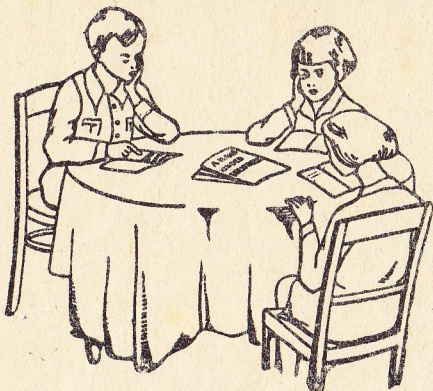
Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.
UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert Baesrode.

DE WITTE VROUW

A. HANS

Tweede druk.

Nr 262.

De Witte Vrouw

Uitgave
A. HANS-VAN DER MEULEN
CONTICH.

DE WITTE VROUW

I.

— Dus kind, ge gaat vandaag op eigen zeilen in de wereld, zei Jacob Boudewijn, tot zijn nicht Renilde. Ik weet dat ge veel moed hebt. 'k Zou u toch liever in mijn huis houden, maar ja, 't is moeilijk overeen te komen met de brommige Kee. En 't mensch woon! al twintig jaar bij me, ik mag ze niet de straat op jagen.

— Och, oom, ik kan nu best mijn kost verdienen. Duizenden meisjes moeten het doen.

Renilde Boudewijn zat met haar oom Jacob aan 't middagmaal. Ze was een wees. Drie jaar geleden stierf haar moeder, en sedert een paar maanden had ze haar vader verloren. Ze was toen in huis gekomen bij oom Jacob. Deze was ongetrouwd en Kee, waarover hij gesproken had, nam al twintig jaar zijn huishouden waar.

Renilde had wel gemerkt, dat Kee haar niet in de woning duldde. De huishoudster vreesde, dat Renilde haar plaats zou innemen en zij dan een andere betrek-

king kon zoeken. En op haar jaren was dat niet gemakkelijk. Kee was bot en knorrig en Renilde had besloten een betrekking te zoeken. Dan verdiende ze haar brood.

En ze vond een betrekking. Ze zou ook huishoudster worden bij een oud echtpaar op een klein kasteel. Het loon was wel niet groot, maar als Renilde beviel, zou het verhoogden. En nu at Renilde voor 't laatst in 't huis van haar oom, kapitein aan de veerboot op den stroom.

— Gelukkig zijt ge niet zoo heel ver van me af, sprak Boudewijn. Ge zult wel eens een paar vrije dagen krijgen en dan moet ge naar me toekomen. En dan storen we ons niet aan die brompot van een Kee... dat lastig portret! Voor mij is ze goed...

— Och, oom... tob daarover niet. Ik kon toch niet ledig blijven zitten, hernam Renilde.

Na den maaltijd mocht ze niet lang meer letten. Schorredam, waar ze heen moest, lag wel niet zoo heel ver maar 't was een lastige reis. En 't werd in dezen tijd vroeg avond. Oom zou mee gaan naar de boot en de bagage dragen.

Renilde zei in de keuken Kee goeden dag. De oude huishoudster scheen nu toch beschaamd.

— Jufvrouw, als ge uw verlofdagen hebt, moet ge naar hier komen, sprak ze. Ik zal uw kamertje in orde houden.

— Ja, gaarne, antwoordde Renilde.

Ze was niet verbitterd.

— Als ge weg zijt, zal Kee er spijt van hebben. Dat gaat dikwijls zoo, zei oom Jacob toen ze buiten waren.

Hier en daar knikte Renilde naar kennissen. Spoedig waren ze aan den stroom. De veerboot lag klaar. Oom Jacob had nu geen dienst. Hij voer dus als passagier mee naar den overkant.

Renilde keek naar 't stadje, dat nu zacht achteruit scheen te schuiven. Ze kon de hooge boomen zien rond het kerkhof. Daar sliepen vader en moeder. Gisteren had Renilde nog bloemen op hun graf gelegd.

Oom Jacob scheen ook ontroerd. Hij wist niet goed meer wat zeggen. Hij maakte met passagiers een praatje. Aan den overkant stond een zware wagen klaar, de diligence, die naar een station van den spoorweg reed. Oom Jacob bracht er zijn nicht heen. En hartelijk nam hij afscheid.

— Als 't u ginder niet bevalt, kom dan gerust terug, zei hij. Al waren er tien brommerige Kee's toch zal er altijd voor u een plaats zijn.

— Oom, ik dank u voor alles, wat ge voor mij gedaan hebt, sprak Renilde ontroerd.

— Toe, toe, mijn broers kind... God zegene u.. Houd moed...

Renilde moest instappen, als ze een goed plaatsje wilde hebben. Ze drong haar tranen terug. En ze zag dat haar brave oom ook aan zijn oogen pinkte. Hij wuifde nog eens toen de diligence vertrok.

Renilde voelde zich wat somber en eenzaam nu. Ze ging naar een onbekende plaats, naar onbekende menschen. Ze verliet een hartelijken oom en vriendelijke kennissen. Maar ze wilde haar brood verdienen. Na een rit van ongeveer een uur bereikte de wagen een grootere stad en stopte er aan het station. Renilde moest een tijd wachten om er den trein te nemen, die te Schorredam stopte. Eindelijk kon ze haar reis vervolgen. 't Was een traag treintje, dat aan alle dorpjes en veel gehuchtjes stil hield. 't Was donker, toen een medereiziger aan Renilde zei, dat het naaste station Schorredam was.

't Gebouwtje stond er bij het dorp. Een beambte groeg de koffers uit den trein. Een man trad op Renilde toe en vroeg of ze Jufvrouw Boudewijn was. Hij had last ze in het rijtuig naar 't Kraaienhof te brengen.

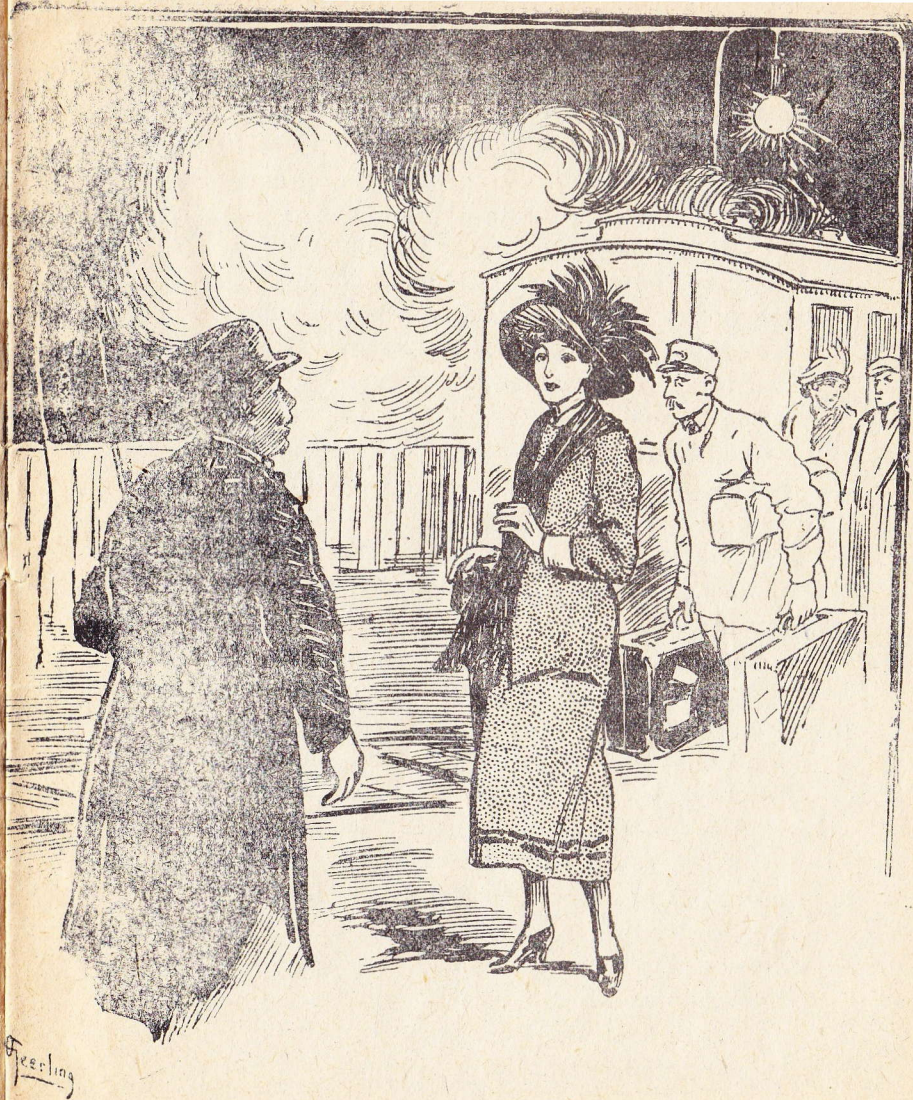
Renilde was blij, den zeker wel eenzamen weg niet te moeten wandelen. Ze steeg in een ouderwetsche koets.

De rit duurde zoowat twintig minuten. De koets stopte voor een donker huis. Er blonk geen enkel lichtje. De koetsier sprong van den bok en trok aan een bel. Renilde opende zelf het portier en stapte uit.

— Is dit hier Kraaienhof? vroeg ze.

— Ja, jufvrouw... Ze zouden het beter witte-wijvenhof noemen! Was u nog maar wat in het rijtuig blijven zitten. Ze zijn hier nooit haastig.

't Duurde eenige minuten eer er in de deur een luikje geopend werd.

— Wie is er daar? vroeg een piepende stem.

— Klaas, de koetsier natuurlijk. Ge hebt het rijtuig toch wel gehoord?

— Neen... Zijt gij het wel zeker, Klaas?

— Wilt ge soms een lucifer aansteken, dan zal ik mijn snuitje eens voor dat gaatje houden? Of moet ik mijn paard vragen even te hinnikken, om te later hooren, dat het de koets met de jufvrouw naar hier gebracht heeft? Doe nu niet zoo gek, mijnheer Bijl. De dame staat naast me.

— Ja, nu geloof ik u, maar ik weet gaarne wie er 's avonds aan mijn deur belt. Er loopt altijd gespuis rond.

De deur werd nu toch geopend. Renilde trad binnen, vreemd te moede. In de ruime hal stond op een tafeltje een kaars. En in dat schijnsel zag Renilde een kleinen, mageren man met een lang, scherp gezicht.

— Jufvrouw Boudewijn, welkom op Kraaienhof. Ik ben mijnheer Bijl, zei hij.

Renilde vond zijn piepende stem onaangenaam.

Mijnheer Bijl had de voordeur weer dicht gedaan, terwijl de koetsier om de bagage was.

— Ik ben 's avonds altijd zeer voorzichtig, zei hij. Mijn kasteel staat hier eenzaam bij de bosschen en de duinen.

Klaas stampte met den voet tegen de deur en weer opende mijnheer Bijl het luikje.

— Beschadig de deur zoo niet! snauwde hij. Ge schopt er al de verf af!

— Veel verf zal er niet meer af kunnen, want er zit er geen op, zei Klaas. Maar ik heb mijn handen te veel om nog eens te bellen... Laat de deur ook open!

— Om stil een dief te laten binnen sluipen.

— Ge loopt zeker met een dief op uw neus, dat ge er altijd een ziet? Laat me toch binnen, mijnheer Bijl... ik sta hier met vijftig kilo reisgoed in mijn handen... Ja, heusch, ik ben het, Klaas... neem anders dat oordjeskaarsje om mijn tronie te belichten.

— Brutale menschen hier, fluisterde mijnheer Bijl tot Renilde, die nog een zonderlingen indruk kreeg.

Hij liet Klaas binnen.

— Zet de bagage hier maar neer, zei mijnheer Bijl.

— O, ik zal ze voor de jufvrouw wel naar boven brengen...

— Neen, neen, dat is niet noodig...

— Misschien zou ik de verf van de trap kunnen afschoppen... spotte Klaas. Zooals ge het verkiest, mijnheer Bijl, dan ben ik dus klaar... 't Is tien frank, vervolgde de koetsier.

— Wat, tien frank... Zijt ge gek geworden?

— Ik heb ze heusch alle vijf goed bijeen en hoop ze samen te houden tot aan mijn eindje...

— Tien frank... Ge wilt zeker in een paar jaar rijk worden...

Klaas begon te lachen.

— In een paar jaar rijk worden! Wel, mijnheer Bijl, nu geloof ik, dat het daar in uw knikker niet

pluis is. Al dertig jaar ben ik koetsier en vrachtvoerder, en mijn vrouw, ik en mijn paard zijn tevreden ons dagelijksch kostje te hebben. En 't heeft veel zorgen gekost, om mijn vier kinderen in eer en deugd groot te brengen. Ze zijn nu gelukkig getrouwd. Maar moet ik dat allemaal staan vertellen, om mijn eerlijk verdiend loon te ontvangen?

— Vijf frank is al ruim betaald...

— Geen cent dan... Ik ga zonder geld heen en stuur morgen mijn broer, den veldwachter...

— Zeven frank en half dan...

— Tien frank en geen cent minder. Ik ben geen overvrager, mijnheer Bijl.

Renilde stond nog altijd in de hal en vond dit toneel zeer pijnlijk. Ze opende reeds haar taschje om zelf te betalen. Maar dat wilde mijnheer Bijl toch niet hebben.

— Tien frank! zuchtte hij. Nu, dan zal ik ze maar halen... Wilt ge me volgen, jufvrouw Boudewijn?

Renilde groette den koetsier en vergezelde den kleinen, mageren man naar de woonkamer.

— Amelia, hier is jufvrouw Boudewijn, zei Bijl.

Een vrij dikke vrouw, met suffig gelaat, rees uit een zetel op.

— Goeden avond, jufvrouw! groette ze. Ik ben blij dat ge aangekomen zijt. Ge wilt zeker eerst naar uw kamer?

— Gaarne, antwoordde Renilde, na de dame de hand gegeven te hebben.

— Ik zal u helpen met uw bagage, zei mijnheer Bijl. Een oogenblik... die afzetter — vervolgde hij tot zijn vrouw — durft tien frank vragen voor den rit...

De vrouw bromde iets bij zich zelf.

Mijnheer Bijl slofte heen met het geld. Dan riep hij Renilde. Samen droegen ze het reisgoed naar boven.

— Hier is uw kamer, zei mijnheer Bijl.

Hij stak een kaars aan.

— Een mooie kamer, beweerde hij, een zacht bed, een kas daar in den muur voor uw kleeren. Als ge klaar zijt, kom dan naar beneden...

Renilde bleef alleen. Ze zuchtte. 't Was geen prettige intrede. Ze wist nu al, dat mijnheer Bijl gierig en achterdochtig was. En welk een somber huis! Deze kamer ook, groot en hol, en haveloos. Het papier op de muren was kleurloos geworden, en de vloer bleek in veel jaren niet meer geveerd.

Maar Renilde wilde moedig zijn. Ze pakte haar goed uit en schikte het in de muurkas. Ze dacht aan haar oom, aan haar kennissen. Maar het kon hier meevalen.

Een half uur later ging ze weer naar beneden. 't Avondmaal stond gereed.

— We zullen juist eten, zei mijnheer Bijl. Zet u bij, jufvrouw Boudewijn. Ge zijt nu pas thuis bij ons.

en ge zult hier een goed leven hebben. We zijn maar met ons drieën... gij meegerekend... veel werk is er dus niet.

Renilde hoorde al, dat er geen dienstbode was. Ze zou dus alles zelf moeten doen. Maar van werken was ze niet vervaard.

Veel eten kreeg Renilde niet. 't Was een sober avondmaal en spoedig genuttigd. En toen sprak mijnheer Bijl over de bezigheden. Renilde zou feitelijk zelf dienstbode moeten zijn. De man regelde alles. De vrouw zei niets. 't Scheen hier een zonderling huishouden.

Renilde was moe en ging vroeg te bed. En toen ze neerlag, weende ze stil. 't Was alles zoo vreemd. Ze sliep toch spoedig in. 's Morgens werd ze geklopt

— 't Is tijd! riep mijnheer Bijl aan de deur.

Renilde stond dadelijk op. Ze schoof de gordijnen van voor het raam. Ze had het uitzicht op hooge, wilde duinen. Bij het kasteeltje lag een zeer verwaarloosd park. Het scheen een eenzame streek.

Maar Renilde kon niet lang kijken. Ze was beneden noodig. Toen ze de trap afdaalde, stond mijnheer Bijl in de gang.

— Goeden morgen... We zullen naar de keuken gaan, zei hij. Mijn vrouw is niet sterk en blijft altijd tot den middag boven...

En in de keuken wees het mannetje de kas met de levensmiddelen, de potten en pannen. Maar hij moeide

zich ook met het gereed maken van 't ontbijt. Renilde mocht niet te veel koffie gebruiken... sterke koffie was ongezond... en de boterhammen moesten dun gesmeerd zijn... te vet was slecht voor de maag. Renilde merkte ook nu weer, dat ze bij gierige menschen terecht was gekomen.

Den ganschen voormiddag bemoeide mijnheer Bijl zich met haar. Hij toonde de kamers boven.

— Maar aan die zijde van den gang moet ge nooit komen, zei hij. Dat zijn de vertrekken van mijn vrouw en mij. En die maken we zelf schoon.

— Hij bewaart er zeker zijn geld! dacht Renilde

— We willen u niet te veel werk opdragen. Dus aan die zijde hebt ge niets te doen.

— In den namiddag moest Renilde booschappen doen. Mijnheer Bijl had alles op een papiertje geschreven met, den prijs er bij. Renilde was blij het somber huis eens te mogen verlaten. 't Was zacht weer. Het dorp lag een klein half uur van 't Kraaiehof. De weg liep langs de duinen. Op een plaats was de duinen rij afgebroken door een zwaren dijk, welke een inham van de zee afsloot. Die inham bestond uit een groote zandvlakte, welke zich heel ver uitstreckte, tot waar de golven er in schuim op braken.

Renilde bleef staan. 't Was hier zoo woest en toch zoo schoon!

— Dag, jufvrouw! klonk een stem.

Het meisje keek op. Van het duin kwam een jonge zeeman tenminste zoo zag hij er uit met zijn oliejas en zuidwester. Renilde groette terug.

— Dat is hier een verlaten plek, jufvrouw, hernam de jonge man.

— Ja... Ik stond er juist naar te kijken...

— Ge zijt een vreemdelinge?

— Ik woon op het Kraaienhof... pas sederst gisteravond.

— Op 't Kraaienhof!

De zeeman herhaalde dit als verbaasd.

— Ja jufvrouw, vervolgde hij, over zestig jaar was deze vlakte nog vruchtbaar land, waar boerderijen stonden. Maar de zee heeft de streek verwoest... En ginder verder ligt er een heel eiland verzonken, Wulpen, maar dat is al wel zeven acht honderd jaar geleden. Wij noemen dit 't Wulpenzand. Jufvrouw. 't is of ik u nog gezien heb...

— Mij? Ik ben nooit eerder hier geweest...

— Toch komt uw gezicht me bekend voor... Nu weet ik het... ik vergis me... ge lijkt op een kennis Jacob Boudewijn.

— Die is mijn oom! riep Renilde verrast uit.

— Jacob Boudewijn van Wielekerke uw oom!

— Ik ben te Wielekerke geboren.

— En uw oom is kapitein van de overzetboot. Ik ben stuurman op een Schorredamsche boot en ken nog al eens te Wielekerke... En wij varenslui kennen elkaar nog al.

't Deed Renilde genoeg iemand te ontmoeten, die haar oom kende.

— Hoe is uw naam? Ik zal het aan oom schrijven, zei Renilde.

— Willem Alkema... en ik ben stuurman op de «Nikolaas Zannekin». Uw oom kent mijn boot wel. En gij woont nu op «'t Kraaienhof»?

— Ja. Vindt ge dat zoo vreemd? Ik ben er huishoudster. Mijn ouders zijn gestorven en ik moet mijn brood verdienen.

— En neemt Bijl iemand in dienst? Jufvrouw, ik ben geen kwaadspreker... maar ik raad u toch aan gauw een andere betrekking te zoeken. De Bijl's zijn geweldig gierig en ook menschenschuw. 't Is een verlaten buitengoed.

— Och, ik zal eens afwachten... Als ge oom ziet, maak hem dan niet ongerust met verhalen over mijnheer en mevrouw Bijl.

— O, neen! Als ge 't er moe zijt, kunt ge heen gaan... Ge zijt een vrij mensch...

— Nu moet ik naar 't dorp, hernam Renilde. Ik ben blij u ontmoet te hebben. Tot ziens.

— Ja, tot ziens!

Renilde ging verder. Ze was tevreden toch al iemand te kennen buiten het somber huis.

Schorredam was een flink dorp met een haventje. En ze zag daar de «Nikolaas Zannekin» liggen bij eenige visscherssloepen. Renilde moest in enkele win-

kels zijn. Overal werd ze nieuwsgierig bekeken. En de menschen wilden haar uithooren. Maar Renilde zei niet veel. Ze vreesde kwaad te vernemen van mijnheer en mevrouw Bijl en ze wilde niet over haar meesters babbelen.

Toen ze het dorp verliet, zag ze den koetsier van den vorigen avond, uit zijn stal komen.

— Ha, dag jufvrouw! riep hij. Ge zijt op 't Kraaienhof komen wonen?

— Ja, als huishoudster.

De koetsier schudde 't hoofd.

— Is 't niet naar uw zin? vroeg Renilde lachend

— O, ieder zijn zaken... En als 't u bevalt op dat «Witte-Wijvenhof»... ik bedoel Kraaienhof, moet ik er me geen zwaar hoofd in maken

— Gisteren spraakt ge ook over Witte-Wijvenhof...

— Is 't waar? Ja, dat ontvalt me soms zeer... Ik heb er tweemaal een witte vrouw in 't park gezien...

— Een lak, dat hing te drogen, zeker? Foei, is er hier nog bijgeloof?

— Jufvrouw, ik ben dikwijls bij avond er nader op reis en geloof me, mijn oogen zijn te goed gewoon aan 't donker, om een laken voor een vrouw aan te zien!

— En welke vrouw zou dat geweest zijn?

— Een, die luid schreeuwde als een kat... Ik schrik niet gauw, maar toen stond mijn hart stil... Wie het was, dat heb ik ze niet gevraagd. «Laat met rust, wat

u met rust laat!» En die oude gierigaard wil niet dat iemand zich met 't Kraaienhof bemoeit. Dat hij van «vasthouden» is, hebt ge gisteren gehoord... Als ik nog eens voor hem rijden moet, kan hij me eerst betalen.

— Wel, voor witte vrouwen ben ik niet bang, en ik zal trachten het op 't Kraaienhof goed te stellen. Goed den dag, zei Renilde.

Ze begaf zich nu huiswaarts en dacht:

— Ja, bijgeloof zal er hier nog wel zijn. Daaraan moet ik me niet storen.

Toen ze thuis kwam, stond mijnheer al te wachten.

— Wat had die ruwe zeeman u te vertellen? vroeg hij met zijn piepstemmetje.

— Hij kent mijn oom. Hij vertelde me 't een en ander over 't Wulpenzand.

— En wat zei hij van mij?

Scherp keek mijnheer Bijl Renilde aan en het meisje merkte nu, dat hij leelijke groene oogen had.

— Maar mijnheer, wat zou Alkema van u zeggen? Hij sprak over mijn oom, dien hij op zijn reizen ontmoet.

— Praat liever niet met dat onbeschaafde volk! Ge hebt gisteren van dien bedrieglijken koetsier gehoord, hoe de menschen hier bestaan.

Renilde begreep, dat mijnheer Bijl haar bespied had. Hij nam de mand met boodschappen en woog al de zakjes na.

— Hier is te weinig zout, zei hij. Het scheelt wel zestig gram. En toch laat die vrouw de zestig gram betalen. Zoo zijn ze hier... altijd bedriegen en stelen.

Mijnheer Bijl scheen slecht gehumeurd over die betwiste zestig gram.

En in de volgende dagen ondervond Renilde het nog meer, dat Bijl een vrek was. Ook moest ze hard werken. Er was geen vreugde in huis. Dikwijls bromde de man op zijn vrouw, die dan niets terug zei. Het leek Renilde of ze bang was voor hem.

Mijnheer Bijl liet zijn vrouw en Renilde nooit alleen. Hij was achterdochtig. Als Renilde een boodschap deed, merkte ze dat het mannetje haar bespiedde. En ze zag op een middag, hoe hij 't deed. Hij stond met een verrekijker boven aan een raam.

— Wat een akelige man, dacht Renilde

Het was geen prettige betrekking, maar ze zou trachten vol te houden. Ze wilde niet te Wiekerke den indruk wekken, alsof ze het elders niet gewoon kon worden.

11.

't Was ruw weer. Den heelen dag woedde de storm. Toch had Renilde brood moeten halen in 't dorp. Ze worstelde tegen den wind in. Aan 't Wulpenzand bleef ze staan. De gansche vlakte was met woest schuimende golven bedekt, een indrukwekkend gezicht. Maar haar aandacht werd nog meer geboeid. Een sloep kwam snel aangedreven. Ze schommelde vreeselijk. Soms scheen ze in zee verdwenen, maar dan dook ze weer op.

— O, ze zal op het strand te pletter slaan, vreesde Renilde.

Maar de sloep werd vaardig in een geul gestuurd en kwam behouden achter den dijk aan. En tot haar verrassing herkende Renilde nu aan 't roer Willem Alkema.

Renilde gevoelde bewondering voor hem. Willem kwam aan wal.

— Dag jufvrouw Boudewijn, zei hij. Niet bang van den wind?

— Ik sta op vasten grond, maar ik was bang, dat het scheepje in gevaar verkeerde.

— Veilig was het niet... We hebben met de sloep de bemanning van een barkje gehaald, dat ginder verder reddeloos op een zandbank zit. Het gaf noodseinen. God zij dank, konden we de vijf mannen redden. Ze liggen in de kajuit zeer uitgeput. We konden de haven niet binnen. De stroom zit er vlak op den kop van en daarom landde ik hier. Nu moet ik hulp halen om de schipbreukelingen te vervoeren.

— Breng ze op 't Kraaienhof, dat is 't dichtsbij sprak Renilde, door medelijden bewogen.

— Ja, dat is zoo, maar zou mijnheer Bijl het goedvinden?

— Zulke arme lieden... gered van zee... Ik zal het hem gaan vragen. In den stal staat een handwagen en ge kunt daarop de mannen vervoeren. Ga even mee... dan duwen we samen den wagen naar hier.

Renilde vond Willem een held. Hij had zijn leven gewaagd, om dat van anderen te redden. En zou mijnheer Bijl nu weigeren de ongelukkigen voor een nacht in huis te nemen?

Met Willem trad Renilde door 't hek. Mijnheer Bijl kwam hen al tegemoet.

— Wat moet die zeeman hier? vroeg hij nijdig. 't Is hier verboden toegang.

Vlug vertelde Renilde wat er aan de hand was.

— Ik kan hier geen schipbreukelingen ontvangen verklaarde mijnheer Bijl.

— Maar mijnheer... zooveel ruimte, merkte het meisje op.

— Mijn vrouw is zelf zwak en kan geen drukte verdragen. Breng die mannen naar het dorp! Zooveel verder is het niet.

— Mogen we dan uw handwagen gebruiken? vroeg Willem, die harde woorden terug hield.

— Een handwagen! Ik heb geen wagen...

— Maar mijnheer, hij staat in den stal, wedervoer Renilde. Die arme menschen liggen daar uitgeput en doornat. En als er nu eerst een kar of een rijtuig van het dorp moet gehaald worden, verloopt er weer veel tijd

Bijl keek kwaad maar durfde toch niet te weigeren

— Neem dan den wagen, maar als er schade aan komt, zult ge ze betalen, sprak hij.

De gierigaard ging mee naar den rommeligen stal. Toen Renilde Willem wilde vergezellen, zei 'Bijl :

— Jufvrouw Boudewijn, gij blijft hier... Er is nog veel werk!

— Die schipbreukelingen hebben hulp noodig.

Renilde luisterde niet, en ging met Willem Alkema mee.

— Hoe gij het bij dien kerel kunt uithouden, begriep ik niet! riep Willem in den hevigen wind.

Maar er was geen gelegenheid nu om in al dat stormlawaai te praten. Twee visschers die aan boord waren, hielpen Willem om de schipbreukelingen op den wagen te zetten. Renilde hielp toen ook duwen En op 't dorp verpleegde ze in een herberg de ongelukkigen. 't

Was al tegen den avond toen ze op 't Kraaienhof terug keerde.

— Jufvrouw Boudewijn, ik betaal u toch niet, om een heelen dag op 't dorp te zitten, zei Bijl.

— Mijnheer, als ge me weigert een taak van barmhartigheid te verrichten, ga ik liever heen, antwoordde Renilde op beslist toon.

— Zoo bedoel ik het niet, piepte het mannetje. Maar ge weet niet, hoe ruw die dorpsmensen zijn!

— Maar toch hebben ze hun leven gewaagd om de ongelukkigen te redden. Weet ge wat ruw en hard was? De schipbreukelingen van hier te weren!

Mijnheer Bijl keek wel kwaad maar zei niets meer. Hij was blijkbaar bang om Renilde te verliezen. Ze werke hard en er zouden weinig meisjes zin hebben in dit somber huis te wonen.

Een paar uur later was Renilde op haar kamer. Ze luisterde naar den wind. Wat huilde hij om de oude woning. Ze schoof 't gordijn weg en keek naar buiten. 't Was niet zoo erg donker. Ze zag de boomen heen en weer schudden. Ze dacht aan de zeelui en bad voor hen.

Plots schrok Renilde. Ze hoorde buiten een wilden kreet. Dat was de wind niet. Weer keek ze door 't venster. Daar tusschen de boomen liep een witte gedaante en zwaaide met de armen. Angstig trok het meisje zich terug. De witte vrouw waarover de koetsier gesproken had. Ja, ze had ze nu ook duidelijk ge-

zien... O, wat mocht dat zijn? Opnieuw klonk dat akelig geschreeuw.

Renilde durfde niet meer naar buiten te kijken. Ze had zin om mijnheer en mevrouw te roepen. Maar die zouden haar misschien uitlachen. Haastig ontkleedde ze zich en ging te bed. Ze beefde nog een tijd. Wat was het hier toch alles akelig! Ze wilde wel weg. Ze liet het voor de menschen te Wielekerke. Die zouden kunnen meenen dat ze flauw en kinderachtig was.

Eindelijk sliep Renilde in. Rond middernacht werd ze wakker... 't Was of iemand aan de deur tastte. Ze richtte zich op. En ze dacht aan de witte vrouw. Maar dat was buiten en dat gerucht hoorde ze hier binnen. Op eens klonk een vreeselijke kreet. Renilde slaakte ook een gil. Op de gang was er lawaai alsof men er vocht. En dan scheen men iets weg te sleuren.

— O, wat is dat... wat is dat! zei Renilde vreeselijk angstig.

Ze bleef luisteren. Een deur werd dicht geslagen. En toen was het stil.

Maar Renilde voelde nog haar hart bonsen. Wat later hoorde ze een stap op de gang.

— Jufvrouw Boudewijn, zijt gij wakker? vroeg Bijl.

— Ja, mijnheer... O, wat gebeurt er toch.

— Wees niet bang! 't Is niets. Er was een vreemde kat in huis geraakt. Ik heb ze buiten gejaagd. Slaap maar rustig.

— Een kat, dacht Renilde. Heb ik me daarvoor zoo bang gemaakt? Ja, 't was net geschreeuw van een kat... En dat vechten... het was zeker mijnheer die met een stok sloeg. Maar dan die witte vrouw in het park!

Renilde legde zich weer neer. O, ja, men maakte zich dikwijls bang, voor een kleinigheid. Schijn kon zoo bedriegen. Het duurde toch een tijdje, eer Renilde weer insliep.

Ze werd 's morgens later wakker dan anders. Had ze nu gedroomd? Maar neen, ge had een witte gedaante gezien en geschreeuw gehoord... 't Geschreeuw in het park en in huis kon van een verwilderde kat voort komen, maar die witte gestalte was in geen geval een kat geweest. Mijnheer Bijl was al beneden.

— Ik heb u wat langer laten slapen, zei hij. Het is een onrustige nacht geweest, hé?

— O, ja...

— Een groote kat zat in huis... en 't dier leek wel wild... Ik zal er vandaag eens op letten en ze omver schieten.

Maar toen sprak Renilde over de witte vrouw.

Het scherp, mager gelaat van Bijl verduisterde.

— O, ze hebben weer die grappenmakkerij uitgehaald? riep hij nijdig uit. Zoo zijn nu die kinkels uit 't dorp... Voor spook spelen om het Kraaienhof in een kwaden naam te brengen. En ze zullen ook die kat in huis gestoken hebben. Misschien is er wel een ruit

ingedrukt. Maar nu zal ik er de politie over spreken. Zoo hebben ze hier twee meiden doen weg loopen. Ze gunnen ons geen hulp. Ze willen u zoo bang maken, dat ge ook vertrekt. Maar nu moet de politie optreden.

— Ge hebt gelijk, want als 't zoo is, zijn het ge meene streken! En ik zal me niet meer bang maken, zei Renilde.

Mijnheer Bijl was dien dag vriendelijk. Zijn vrouw zei niets over het geval. Ze zat altijd maar te sul ten. In den namiddag ging mijnheer Bijl uit. Hij vroeg Renilde mee. Ze moest 't een en ander van 't dorp meebrengen. En hij zou intusschen den burgemeester spreken over de spokerij.

De mijnheer van 't Kraaienhof leek net een bedelaar.

— Te gierig om zich fatsoenlijk te kleeden, dacht Renilde. De teenen zitten hem haast door de schoenen. En een dun jasje, vaal en op den draad versleten.

Ze ontmoetten een visscher, die den stootwagen ter rug bracht.

— Eindelijk, zei Bijl... Ge hadt hem wel gisteren kunnen weergeven...

— 't Was zoo'n storm, merkte de visscher op.

Bijl keek of de oude rommelwagen niet beschadigd was.

— Zet hem maar neer, binnen 't hek, hernam hij toen.

En met Renilde stapte hij verder.

— Wat maken gierige menschen het zich toch moeilijk, dacht het meisje.

Op het dorp ging Renilde eens in 't logement kijken. De geredde zeelieden waren reeds flink van hun afmatting hersteld en zouden den volgenden dag vertrekken. Ze dankten Renilde nog hartelijk voor haar hulp.

Het meisje deed haar boodschappen. Ze merkte dat straatjongens Bijl nariepen. Dat was verkeerd,

— Ik heb bij den burgemeester eens flink opgespeeld, zei Bijl, toen hij met Renilde buiten 't dorp was. 't Zal nu wel gedaan zijn met de spokerij van die witte vrouw.

De dagen verliepen en Renilde dacht zelden nog aan de witte vrouw. 't Was geen aangenaam leven op 't Kraaienhof, maar in haar brieven aan haar oom wilde ze niet klagen.

't Liep nu naar Kerstmis. Maar Bijl zou het groote feest niet vieren. Hij was te gierig om een kerstboom te zetten en zelfs om wafels te laten bakken.

Op een nacht was Renilde niet wel. Zij had hoofdpijn. Beneden bewaarde ze eenige poeders tegen die kwaal. En ze besloot er een te halen, om toch te kunnen slapen. Ze stak de kaars aan. En dan trok ze haar kleed aan en hing een ouden mantel om, die ze 's morgens gebruikte. Het was fel koud. Stil opende ze de

deur, om mijnheer en mevrouw Bijl niet wakker te maken. Zacht daalde ze de trap af. De keuken zag er nu nog akeliger uit. Renilde nam het poeder in en drukte een glas water. Nu kon ze terug naar boven. Maar plots schrok ze, want ze hoorde gerucht op de trap. 't Was zeker mijnheer die haar toch gehoord had en nu weer vreezen zou dat er dieven waren.

— Mijnheer, ik ben het, zei Renilde. Ik moest iets halen.

Ze verliet de keuken en toen slaakte ze een gil! Van de trap kwam de witte gestalte. En ze begon met de armen te zwaaien en sprong wild naar het meisje toe. Renilde schoof in haar angst de grendels van de buitenkeukendeur en schreeuwend liep ze naar buiten. Maar de witte vrouw volgde haar, tierend en gillend. Renilde rende door het park en dan op den weg, maar die vreeselijke gedaante volgde steeds. Renilde stormde langs de duinen. Doch de witte vrouw kreeg haar bijna te pakken. Renilde sprong op zij. Ze was juist aan een dijk van het Wulpenzand. Ze huppelde dien op en af en vluchtte op de zandvlakte.

Nu scheen de witte vrouw toch achter te blijven. Hijgend bleef Renilde staan. Ze was al zeer afgemat. Ze durfde nog niet terug keeren. Ze wist nu, dat er op 't Wulpenzand een schaapskooi stond en ze wilde daarbinnen een beschutting zoeken tegen den fellen wind. Na een tijdje vond ze den stal. Daarbinnen was het toch zoo koud niet. Ze hoorde het geschreeuw niet meer.

— O, die witte vrouw, dacht ze. Nu kwam ze van loven. Wat is er in huis gebeurd?

Ze kon haast niet denken. Wel een uur bleef ze in de kooi. Toen kreeg ze het koud en ze besloot naar het dorp te gaan. Ze verliet de kooi, die wat hoog stond. Plots trok Renilde zich terug. Ze hoorde het water bruisen. Ze begreep den toestand. 't Was vloed en de felle wind joeg het water op. Ze kon nu niet meer over de vlakte terug. Ze moest wachten tot het ebbe werd. Renilde keerd in den stal terug, die stond hoog genoeg. Het meisje wikkeld zich in haar mantel. Wat duurde de tijd lang! En de wind nam nog met kracht toe. Eindelijk begon het licht te worden. Renilde keek door de deur. Ze schrok. 't Was of ze met de kooi midden op zee dreef. Zoo was ze geheel door het water omringd. En dat steeg nog. Het vloeide binnen den stal.

— O, wat moet ik doen? kloeg Renilde ontzet.

Als ze in de kooi bleef, verdronk ze misschien. Vlug nam ze een besluit. Ze klom op het dak en klemde zich vast. 't Was er fel koud. Ze zou moedig zijn. Ze had toch zeemansbloed in de aderen. En ze bad om hulp en uitkomst.

Het werd lichter. Renilde kon nu duidelijk de duinenrij zien. Ze wuifde met een zakdoek, die in haar mantel zat. Iemand zou misschien haar sein zien. Het water was al halverwege de kooi geklommen, maar nu

zakte het snel. Renilde voelde zich zoo raar worden in 't hoofd. De koude beving haar.

— Volhouden, mompelde ze. O, niet loslaten.

't Was toen of ze een stem hoorde, die haar naam riep. Maar ze had 't besef niet meer om te kijken. En ja, daar was een redder, Willem Alkema. Zoodra 't licht was had hij het duin beklommen. Dat deed hij altijd na een stormachtigen nacht. Er kon immers nood zijn op zee. Hij had de wuivende gedaante bemerkt. Haastig waadde hij door den vloed.

— Renilde! riep hij ontroerd.

Ze antwoordde niet meer. Willem laadde haar op zijn rug en plaste terug.

— Niet naar 't Kraaienhof, besloot hij, daar is zeker iets met haar gebeurd.

Willem wikkeld het meisje in zijn jas. En hij zwoegde met haar naar 't dorp. Gelukkig ontmoette hij een boer met een melkhar. In 't kort vertelde hij het gebeurde. En op de kar werd Renilde naar het huis van Willem's ouders gebracht. Vrouw Alkema bemoeide zich met haar. Willem liep om den dokter. Na een uur was Renilde weer hersteld. En ze vertelde alles van dien vreeselijken nacht.

— Ik zal om uw oom telegrafeeren, besloot Willem. En we zullen hier alles stil houden.

Den volgenden dag kwam oom Jacob. Hij hoorde nu alles.

— O, Renilde, waarom zijt ge daar gebleven? vroeg

Lij. Ge wist toch, dat ge bij mij kondt terug keeren
— Ik wou het niet zoo gauw opgeven, antwoordde het meisje.

Maar ze was overtuigd dat er geheimzinnige gebeurtenissen plaats hadden op 't Kraaienhof.

— Ik moet er 't mijne van hebben, zei oom Jacob.

Hij zag aan den muur een ouden sabel, nog afkomstig van Willem's grootvader, die onder Napoleon gediend had.

— Mag ik dien eens hebben? vroeg hij.

— Ja, zei Willem.

— En gaat ge mee met mij?

Alkema was daartoe dadelijk bereid.

— Oom ge zult met mijnheer Bijl toch niet vechten? vroeg Renilde ongerust.

— Neen... neen... Maak u maar niet ongerust!

Oom Jacob en Willem vertrokken. En stoutmoedig gingen ze door 't hek van 't Kraaienhof.

Mijnheer Bijl kwam buiten.

— 't Is hier verboden toegang, piepte hij.

Jacob Boudewijn liep op hem toe en greep hem bij de borst. Toen haalde hij den ouden sabel van onder zijn jas.

— Doe wat ik zeg! gebood hij, of anders sla ik uw hoofd af en steek het op dit zwaard.

— O, mijnheer, doe mij geen kwaad! smeekte Bijl

— Ik moet een onderzoek doen in uw huis.

— Maar waarom? Ik ben een eerlijk mensch!

— Moet uw kop op den sabel geplant worden? bulderde oom Jacob.

Mijnheer Bijl beefde van angst. Jacob Boudewijn en Willem Alkema namen hem tusschen hen en brachten hem in huis. Daar kwam mevrouw Bijl aangelopen.

— O, 't moest uitkomen! kreunde ze. 't Kon niet blijven duren... Ik wilde het niet, maar ik had niets te zeggen.

— Hier is iemand opgesloten, die soms ontsnapt en dan rond dwaalt, zei oom Jacob. Dat heb ik dadelijk begrepen.

— Neen, neen! piepte Bijl.

— Ja! stemde zijn vrouw toe, die nu kon spreken. O, ik was er altijd tegen, maar ik had niets te zeggen! vervolgde ze. Boven zit zijn zuster. Ze is zineloos.

Bijl werd meegesleurd. Zijn vrouw wees den weg naar de kamers, waar Renilde nooit had mogen komen. En daar in een stoel zat een oude vrouw, die wezenloos keek.

En de echtgenoot van Bijl vertelde nu alles. Die zuster had geld, maar ze was zwak van geest geworden, na den dood van haar man en een eenigen zoon. En Bijl had haar geld genomen en vertelde in de streek, waar hij vroeger gewoond had, dat die zuster overleden was. Maar hij verhuisde naar hier en sloot haar op. En hij was meester over haar geld. Maar soms

ontsnapte die ongelukkige. Dan liep ze in haar wit nachtgewaad gillend weg. Zoo was ze de witte vrouw. Mevrouw Bijl had dat alles afgekeurd, doch ze was bang voor haar man. Ze moest zwijgen. Zelf te ziek, om het werk te doen had ze hulp gezocht. Renilde was gekomen. En nu werd de opgeslotene verlost. Want oom Jacob zond Willem om den burgemeester. Bijl moest de waarheid bekennen. De gierigaard was misdadig geworden door zijn drift naar geld.

De ongelukkige vrouw werd gebracht waar ze goede verpleging kreeg. Bijl moest haar geld afgeven. Er werden toezichters aangesteld.

Renilde keerde met oom Jacob mee terug. Ze zou een andere betrekking zoeken. Maar een jaar later trouwde ze met Willem Alkema.

EINDE.